

10.06.2014 sme sa my, členovia redakčnej rady, zúčastnili 9. ročníka súťaže o najlepší školský časopis stredných zdravotníckych škôl. Naša cesta smerovala do historického mesta Matúša Čáka Trenčianskeho a priznávam, že som tam ešte nikdy predtým nebola. Vyskúšali sme si cestovanie v preplnenom rýchliku, v ktorom bolo aspoň Wifi Free a klimatizácia, ktorá v tej úžasnej horúčave padla vhod. V meste nás privítalo horúce letné slnko, ktoré sa na

ľa a jednotliví zástupcovia svojich časopisov si so záujmom pozerali časopisy iných škôl. Po milom príhovore pani riaditeľky Strednej zdravotníckej školy v Trenčíne, ktorá bola organizátorkou súťaže a predstavení členov poroty, ktorú tvorili profesionálni novinári a fotografi, sme sa dostali k hodnoteniu jednotlivých časopisov.

Konkurencia bola silná a ja som mala pocit, že sme beznádejne stratení. Hodnotila sa titulná stránka časopisu, rozmiestnenie textu, štýl písma, grafika, rozmiestnenie

fotografií. Každý časopis porota ohodnotila, povedala, čo treba zmeniť, zlepšiť, doplniť či úplne vynechať. Slová poroty boli nielen kritické, ale najmä poučné.

Na moje prekvapenie náš časopis umiestnil na krásnom 2. mieste. Budeme aj naďalej pokračovať v zlepšovaní nášho časopisu a veríme, že sa

nám podarí bodovať aj naďalej. V závere nás pani riaditeľka milo pozvala na obed, ktorý sme však zdvorilo odmietli, nakoľko nás čakala dlhá cesta domov. Ovešani oceneniami sme si zavolali taxík, z ktorého ma chytala hrôza. Nikdy som nebola radšej ako v ten deň, že som vystúpila z auta. Zmorení teplom sme sa tešili, ako nastúpime do vlaku a čo sa nestalo? Vláčik si zmyslel, že bude meškať 80 minút. Skoro som sa rozplakala. A tak sme spoznávali krásy rozkopanej trenčianskej železnice, ktorá bola tiež v rekonštrukcii. Konečne prišiel vlak a my sme sa mohli vybrať na cestu domov. Po horúcom dni sme spokojní a najmä motivovaní do ďalšej práce vystúpili v Poprade a poviem vám, nie je nič lepšie ako prísť domov s dobrým pocitom, že sa náš časopis umiestnil na peknom mieste a s pocitom, že si konečne môžem vyzuť topánky na opätkoch.

IVA

AJ DRUHÉ MIESTO JE DOBRÉ

nás škodoradostne zubilo, rozkopané ulice, na ktorých prebiehala rekonštrukcia a ľudia, ktorí sa ponáhľali na autobusy a vlaky. Súril nás čas a fakt, že z vlakovej stanice to máme hodný kus, tak sme si zavolali taxík. Pri tejto ceste som sa cítila ako na horskej dráhe – rýchla jazda, prudké brzdenie a môj žalúdok pomaly v krku. Ten neopísateľný pocit, keď zaparkoval na mieste.

Miestnosť, kde sa súťaž konala, bola veľká, zato útulná s dobrou atmosférou. Zo stola na nás poškuľovali chlebičky a štrúd-